

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3831/2025
25.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужила АА, ББ и мал. ВВ, чији је законски заступник мајка ГГ, све из ..., чији је заједнички пуномоћник Биљана Проданић, адвокат из ..., против туженог Удружење осигуравача Србије, Гарантни фонд Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 999/24 од 17.12.2024. године, у седници одржаној 25.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужила изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 999/24 од 17.12.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужила изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 999/24 од 17.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 756/22 од 07.03.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужила и тужени је обавезан да им исплати на име материјалне штете за изгубљено издржавање 356.313,91 динара са законском затезном каматом од 17.12.2020. године до исплате, док је одбијен тужбени захтев тужила у делу преко досуђених 356.313,91 динара до тражених 382.654,58 динара са законском затезном каматом за тај износ. Ставом другим изреке, тужиле су ослобођене обавезе да плаћања судске таксе у овом парничном поступку. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 999/24 од 17.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужила и потврђена је првостепена пресуда у побијаном одбијајућем делу. Ставом другим изреке, усвојена је жалба туженог и преиначена је првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу и одлука о трошковима поступка, тако што је одбијен тужбени захтев тужила којим су тражиле да се тужени обавезе да им исплати на име материјалне штете за изгубљено издржавање 356.313,91 динара са законском затезном каматом од 17.12.2020. године до исплате и тужиле су обавезане туженом накнаде трошкове парничног поступка од 8.726,55 динара. Ставом трећим изреке, тужиле су обавезане да туженом накнаде трошкове жалбеног поступка од

26.816,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужила за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиле су благовремено изјавиле ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП. Правноснажном пресудом одлучено је о потраживању тужила по основу законске затезне камате на досуђени и исплаћени износ новчане ренте по правноснажној пресуди Основног суда у Сомбору П 2047/18 од 30.07.2020. године, којом је утврђено да тужбени захтев није основан и одбијен је тужбени захтев. О овом праву тужила, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом као у овој правној ствари, а тиче се примене одредаба чланова 188, 196. и 277. став 1. Закона о облигационим односима. У побијаној другостепеној одлуци изражен је правни став да, код чињенице да је наведеном правноснажном пресудом увећана рента досуђена у капитализованом износу без посебног рока доспећа овако утврђене обавезе, то није било услова да се досуђени износ (путем вештака) рашчлањује на месечне износе са доспећем месечних обавеза и потом на исте обрачунава затезна камата у номиналном износу, као и да тужиле у смислу правила о терету доказивања нису пружили доказ на околности евентуалног падања у доцњу туженог са обавезама из правноснажне судске одлуке. Указивање у ревизији на другачије одлуке овог суда, као и одлуке нижестепених судова, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари, јер одлука о основаности захтева са оваквим тужбеним захтевом зависи од чињеничног стања утврђеног у поступку на коме је заснована судска одлука, па стога да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате поднета је 12.03.2021. године. Вредност предмета спора цени се у односу на сваку тужилу појединачно, с обзиром да они нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, па побијана вредност спора у односу на сваку од тужила је 127.551,53 динара (382.654,58 динара подељено на једнаке делове).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то ревизија тужила није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку, који регулише поступак у спору мале вредности, прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић